

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Cob/81/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8011899631
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8011899631.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Ireny Dobňákovej a JUDr. Milana Šebeňa v právnej veci žalobcu: JUDr. Konštantín Vaľo, advokát, Prešov, Konštantínova 3, IČO: 37 786 741, právne zastúpeného spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA VALO & PARTNERS s.r.o., so sídlom Prešov, Konštantínova 3, IČO: 36 868 434, konajúcou Mgr. U. W., advokátom a konateľom spoločnosti, proti žalovanému: PO G., s.r.o., so sídlom Stropkov, Cintorínska 550/11, IČO: 31 693 989, právne zastúpenému JUDr. Dušanom Maruščákom, advokátom, Stropkov, Cintorínska 550/11, o zaplatenie 9.228,91 eur s prísl., o odvolaniach žalobcu a štátu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 19Cb/11/2006-513 zo 14.6.2011, v spojení s opravným uznesením č. k. 19Cb/11/2006 - 591 zo dňa 21.5.2012, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

P r i p ú š ť a späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 3.536,93 eur s 8 % úrokmi z omeškania zo sumy 425,94 eur od 28.12.2005 do zaplatenia, zo sumy 425,94 eur od 28.1.2006 do zaplatenia, zo sumy 425,94 eur od 28.2.2006 do zaplatenia, zo sumy 425,94 eur od 28.3.2006 do zaplatenia, zo sumy 425,94 eur od 28. 4. 2006 do zaplatenia, zo sumy 425,94 eur od 28.5.2006 do zaplatenia, zo sumy 425,94 eur od 28.6.2006 do zaplatenia, zo sumy 425,94 eur od 28.7.2006 do zaplatenia a zo sumy 129,46 eur od 20.1.2006 do zaplatenia, v tej časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušuje a konanie zastavuje.

M e n í rozsudok súdu prvého stupňa v tej jeho zamietavej časti, ktorou bola zamietnutá žaloba o zaplatenie 185,04 eur s prísl. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 185,04 eur s 8 % úrokmi z omeškania ročne od 26.3.2007 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej zamietavej časti vo veci samej rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e.

Z r u š u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením z 21.5.2012 č. k. 19Cb/11/2006-591 vo výroku o náhrade trov štátu ako aj vo výroku o náhrade trov účastníkov a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia 9.228,91 eur s prísl.. Zároveň rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému 100% trov konania a právneho zastúpenia, ktorých výšku vyčíslil v samostatnom uznesení po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Žalobcovi uložil aj povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 307,65 eur „na účet štátu“ do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že:

1/ Žalobca sa pôvodne v konaní domáhal proti žalovanému bezplatného odstránenia vád agregátu, turbodúchadla i ostatných vád na motorovom vozidle ŠKODA SUPERB 1.8T, ev. č.: PO 680BC. Žiadal tiež zaplatenie sumy 42.395,10 Sk s prísl.. Podaním z 27.3.2007 túto žalobu zmenil tak, že požadoval zaplatenie sumy 278.030,- Sk (neskôr premenej na Euromenu 9.228,91 eur) s úrokmi z omeškania, tak ako ich špecifikoval z jednotlivých súm. Túto žalobnú požiadavku žalobca odôvodnil tým, že motorové vozidlo po jeho kúpe u žalovaného od samého začiatku bolo kazové a vadné. Vady na agregáte sa prejavovali aj po uplynutí záručnej doby. Žalobca dňa 25.4.2005 pristavil toto motorové vozidlo na opravu u žalovaného pre poruchu agregátu a jeho príslušenstva. Za servisné práce realizované v dňoch 25.4.2005 - 27.4.2005 žalobca žalovanému zaplatil 4.423,51 Sk. Nekvalitne realizovaná oprava mala za následok to, že 29.11.2005 došlo opätovne k nefunkčnosti agregátu z dôvodu jeho opätovného zakarbonovania a tým k poškodeniu nielen motora, ale aj turbodúchadla. Žalovaný bezplatnú opravu nevykonal, hoci ho na to žalobca aj písomne vyzval. Preto žalobca dal poškodenie odstrániť v inom autoservise. Náklady na opravu poškodenia i náklady na 8 leasingových splátok za čas, keď vozidlo nemohol používať, predstavuje podľa žalobcu ním uplatňovanú náhradu škody vo výške 278.030,- Sk.

2/ Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Namietal aktívnu legitímáciu žalobcu z dôvodu, že žalobca bol podľa leasingovej zmluvy iba nájomcom motorového vozidla a to, čo v konaní uplatňoval, mohol uplatniť len v mene leasingovej spoločnosti. Ani pri splnení podmienky aktívnej legitímácie žalobcu nemožno žalobe vyhovieť, pretože podľa § 440 ods. 2 Obch. zák. uspokojenie, ktoré môže kupujúci dosiahnuť uplatnením nárokov z vád, nemôže dosiahnuť uplatnením nároku z iného právneho dôvodu, najmä z titulu náhrady škody, resp. z bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovaného nie sú splnené ani podmienky pre zodpovednosť žalovaného za škodu v zmysle ust. § 373 a nasl. Obch. zák.. Žalobca pri oprave dňa 26.4.2005 nerešpektoval do protokolu zaznamenané doporučenie na realizáciu ďalších opráv s upozornením na hrozbu poškodenia motorového vozidla. Motorové vozidlo už bolo vtedy po záručnej dobe a žalovaný bol výslovne viazaný iba rozsahom prác, ktoré si žalobca u neho objednal. Jedinou príčinou poškodenia motorového vozidla bolo jazdenie s motorovým vozidlom na svietiacu kontrolku mazania. Absentuje tak ďalší zákonný predpoklad zodpovednosti žalovaného za škodu spočívajúci v príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti žalovaného a vznikom škody.

3/ Ďalej súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia popisuje obsah vykonaných dôkazov, najmä vyjadrenie účastníkov konania, obsah leasingovej zmluvy, obsah záznamov zo servisnej knižky, listiny zo dňa 3.2.2004 o uplatnení nárokov zo zodpovednosti za vady, zákazkového listu z 3.2.2004, faktúry z 22.6.2004, zákazkového listu z 25.4.2005, protokolu o odovzdaní motorového vozidla z 26.4.2005, zákazkového listu z 29.11.2005, obsah výpovedí vypočutých svedkov U. W., Q. P., obsahy znaleckých posudkov Ing. X. V. a USI Žilinskej univerzity. Z týchto dôkazov súd prvého stupňa skutkovo uzavrel, že žalobca bol na základe leasingovej zmluvy zo dňa 30.5.2002 leasingovým nájomcom predmetného motorového vozidla, ktorého predajcom bol žalovaný. Z celkovej genézy užívania tohto vozidla vyplynulo, že vozidlo vykazovalo opakované vady a v tejto súvislosti bolo aj viackrát opravované. Opravované bolo aj v súvislosti s dopravnou nehodou. 25.4.2005 žalobca pristavil toto motorové vozidlo s poruchou, že svieti kontrolka oleja na oranžovo. Žalovaný toto vozidlo prevzal do opravy a z protokolu, ktorý spísal so žalobcom vyplynulo aj písomné upozornenie na nutnosť vykonania určitých opráv s tým, že žalobca si z týchto navrhovaných opráv vybral len niektoré. V tejto časti došlo k uzavretiu dohody o predmete zmluvy o dielo. Žalobca podpísal upozornenie o nutnosti vykonania opravy žalovaným navrhovaným postupom. Po realizovaných dohodnutých opravách vozidlo prevzal a jazdil s ním s tým, že dňa 29.11.2005 pri ceste z Košíc do Prešova mu pri jazde začala blikať kontrolka mazania. Vozidlo zaviezol teda k žalovanému a po vykonaní diagnostiky mu bolo pracovníkom žalovaného p. P. oznámené, že agregát je zadretý a turbodúchadlo zničené. Žalobca požadoval od žalovaného bezplatné odstránenie tejto vady s odôvodnením, že ide o nárok z nekvalitne vykonanej opravy v apríli v roku 2005. Keďže žalovaný mu odmietol bezplatnú opravu realizovať, vozidlo mu bez opravy bolo fyzicky odovzdané 11.5.2006. Následne si dal žalobca toto motorové vozidlo opraviť inej servisnej organizácii, pričom opravu, ktorá mu bola vyfakturovaná aj zaplatil. Znaleckým posudkom Ing. X. V. i USI Žilinskej univerzity v Žiline č. 424/2008 boli zisťované presné technické závady agregátu a turbodúchadla i príčiny ich poškodenia. Znalec i ústav sa zhodli v tom, že došlo k zadretiu klzného uloženia vačkového hriadeľa i výfukových ventilov v dvojitom veku ložísk vačkových hriadeľov a k zadretiu klzného uloženia vačkového hriadeľa sacích ventilov v oblasti dvojdielného veka ložísk vačkového hriadeľa, sacích ventilov a k zadretiu turbodúchadla. Za prvotnú príčinu zadretia agregátu a turbodúchadla označili pokles tlaku oleja v mazacom systéme motora a za druhotnú príčinu zadretia agregátu a turbodúchadla označili to, že vodič podľa návodu na použitie vozidla nereagoval na vzniknutú situáciu, keď pokles oleja signalizovala

červená kontrolka mazania zastavením vozidla. Znalec Ing. V. uviedol, že pri oprave dňa 27.4.2005 bol použitý k rozpusteniu karbonizovaných usadenín v spaľovacom priestore prípravok MOTORCLEAN. Tieto usadeniny sa následne zanesli do mazacej sústavy motora. Následkom použitia tohto prípravku bolo upchanie sacieho koša olejového čerpadla uvoľneným karbónom. Ústav v znaleckom posudku k tomu dodal, že použitý prípravok rozpúšťa usadeniny na všetkých miestach styku motora s olejom. Veľkosť spaľovacieho priestoru je však zanedbateľná v porovnaní s plochou olejovej vane, hlavy valcov, vekom hlavy a stenami bloku motora. Ústav za jednu z možných príčin nadmerného zakarbonovania motora uviedol aj používanie nekvalitného oleja alebo iného druhu oleja než je predpísaný výrobcom. V tejto súvislosti zdôraznil aj to, že pri servisných prehliadkach pred 25.4.2005 je zaznamenané dodanie oleja samotným zákazníkom. Ani v jednom prípade nie je uvedený druh, či označenie tohto použitého motorového oleja. Bol tak použitý pri výmenách neznámy druh oleja, ktorý si dodal sám zákazník. Ak pri jazde dňa 29.11.2005 došlo k poklesu tlaku oleja, čo signalizovala červená kontrolka, či už svietením alebo blikaním, bolo potrebné ihneď motor vypnúť, čím by sa zamedzilo jeho poškodeniu. Vozidlo nemalo ísť do servisu po vlastnej osi, ale malo tam byť odtiahnuté. Aj ústavom poverený znalec Ing. Ján Závodný pri výsluchu zdôraznil, že hlavnou príčinou zakarbonovania motora bolo použitie nevhodného oleja. Syntetický olej, ktorý bol následne použitý pri výmene v apríli 2005, začal rozpúšťať nečistoty, ktoré následne cirkulovali v olejovom systéme, upchali nasávací kôš olejového čerpadla, v dôsledku čoho došlo k nedokonalému mazaniu a začali sa zadierať najmenej mazané časti motora a turbodúchadla a vačkový hriadeľ. Aj ten zdôraznil, že pokiaľ zasvietila červená kontrolka vodič má byť ostražitý a má sa aj podľa toho správať. Vodič, ktorý takto s vozidlom jazdil, nesprával sa tak ako mal a jednoznačne spôsobil zadretie motora a poškodil motor. Ústavom poverený znalec sa vyjadril aj k upozorneniu žalovaného zaznamenaného do protokolu z 26.4.2005. Uviedol, že ak by sa boli vtedy realizovali aj tie práce, ktoré sú uvedené v tomto upozornení a boli by urobené kvalitne na 100% nedošlo by v žiadnom prípade k zadretiu motora z titulu nedostatočného mazania. Vyslovil názor aj v tom zmysle, že ak sa pri diagnostike zistila vada zakarbonovania, mal servis postupovať v diagnostike a zistiť, aký je rozsah tohto zakarbonovania. V závislosti na tom sa mal zvoliť určitý konkrétny technologický postup a aj v prípade, keď zákazník nechcel mechanicky vyčistiť tieto súčasti, ktoré navrhovali, ale zvolil si len prepláchnutie motora prípravkom MOTORCLEAN, bolo povinnosťou servisu po prepláchnutí týmto prípravkom sa presvedčiť osobne, do akej miery bol tento prípravok účinný a či nie je potrebné prípadne tento úkon opakovať.

4/ Následne súd prvého stupňa po citácii ust. § 560, § 561 a § 564 Obch. zák., § 436, § 437 Obch. zák. právne uzavrel, že v danom prípade došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzavretiu zmluvy o oprave vozidla dňa 25.4.2005. Žalovaný realizoval opravu v zmysle dohody o predmete zmluvy o dielo. Upozornenie na potrebu realizácie ďalších opráv neakceptoval. Následne jazdil s motorovým vozidlom a pri jazde dňa 29.11.2005 jazdil aj za stavu, keď kontrolka motorového oleja svietila na červeno. Toto bola bezprostredná príčina poškodenia motora i potreby jeho následnej rozsiahlej opravy. Ak by žalobca nariadil bezprostredne po zasvietení kontrolky s vozidlom zastaviť a odtiahnuť toto vozidlo do servisu, následná oprava by išla na ťarchu žalovaného z titulu zodpovednosti za vadne - neúplne vykonanú opravu z 27.4.2005. Ak tak žalobca neurobil, absentuje tu príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného a vznikom škody. Za takéhoto stavu aj keby súd zistil porušenie povinnosti pri vykonaní opravy v apríli 2005 rozhodujúcou mierou vzniku škodnej udalosti a vzniku škody, ktorá sa na vozidle zaznamenala bolo konanie žalobcu. Preto súd uzavrel, že neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle dôvodoch rozhodnutia citovaného ust. § 373 Obch. zák. Žalobca tak nemá nárok na náhradu nákladov na opravu vozidla a nemá nárok ani na náhradu uplatňovaných zaplatených leasingových splátok za čas, keď auto bolo v oprave u žalovaného. Preto súd žalobu zamietol.

Výrok o náhrade trov konania medzi účastníkmi súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Výrok o náhrade trov štátu odôvodnil súd ustanovením § 148 ods. 1 O.s.p. a poukázal na to, že štátu vznikli trovy zaplatením odmeny za znalecký posudok ústavu vo výške 307,65 eur.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. V prvom rade poukazuje na to, že žalobu o zaplatenie náhrady škody vo výške „3.536,93 eur“ berie späť a žiada konanie v tejto časti zastaviť. Poukazuje na to, že žalobou uplatňoval aj nárok na náhradu škody z titulu „doplatenia zvyšku kúpnej ceny vo výške 3.536,93 eur“. Tento nárok by bolo potrebné preukázať rozsiahlym dokazovaním. Preto v tejto časti berie žalobu späť. Ostatné uplatnené nároky sú však vykladané a preukázané. Nesprávne ich súd prvého stupňa zamietol. Poukazuje na to, že omylom sám pred súdom prvého stupňa uvádzal, že uplatnený nárok spadá pod obchodnoprávny režim. V čase kúpy tohto motorového

vozidla nebol živnostníkom na prevádzkovanie motorového vozidla. Bol advokátom poskytujúcim právne služby. Zakúpené motorové vozidlo bolo používané nielen na zabezpečenie prepravy advokáta do advokátskej kancelárie alebo na jednotlivé súdne pojednávania, ale toto vozidlo bolo používané i pre osobné potreby advokáta, ako je preprava do jeho bydliska, do jeho chaty, na prepravu a prevoz príslušníkov rodiny a najmä imobilného syna Ing. Filipa Vaľa v súvislosti s návštevou lekára a pod.. Preto predmetný právny vzťah podlieha súkromnoprávnej ochrane spotrebiteľa. Poukazuje v tomto smere na novelu Obč. zák. realizovanú zák. č. 150/2004 Z.z., na európske normy na ochranu práv spotrebiteľa, zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Pôvodnou žalobou uplatnil voči žalovanému nárok na bezplatné odstránenie vady agregátu a turbodúchadla i ostatné vady s tým súvisiace. Žalovaný toto odmietol, naopak vyzval žalobcu, aby si motorové vozidlo prevzal v pôvodnom stave. Poškodenie motora, ktoré dal u žalovaného opravovať dňa 29.11.2005, súvisí s porušením záväzku žalovaného, keď v apríli 2005 nevykonal plnohodnotnú opravu agregátu a turbodúchadla. Tým žalovaný porušil svoju zákonnú povinnosť. 26.4.2005 žalobca zaplatil za diagnostiku motora 770,10 Sk. Pretože žalovaný v deň 26.4.2005 nemal voľnú servisnú kapacitu, až 27.4.2005 vykonal opravy uvedené v súpise opráv založenom v spise. 28.4.2005 žalobca zaplatil za túto opravu 4.403,51 Sk. Žalovaný do servisnej knižky motorového vozidla 28.4.2005 vyznačil dátum servisu a to výmenu motorového oleja, vyčistenie motora MOTORCLEANOM. Z toho je evidentné, že žalovaný i keď vyznačil servisný doklad, nevykonal servisnú prehliadku, ktorá by jednoznačne stanovila stav agregátu a turbodúchadla. Ani v zázname v servisnej knižke, ba ani v inom doklade ku dňu 27.4.2005, či 28.4.2005 žalovaný písomne neupozornil žalobcu, že je potrebné a nevyhnutné mechanické vyčistenie motora. Nikde nie je zaznamenané, že by žalobca toto mechanické vyčistenie motora odmietol. Nepravdivou je aj výpoveď svedka P., že ústne na to žalobcu upozornil. Naopak diagnostika potvrdila, že terajší technický stav je perfektný. Po diagnostike zo dňa 26.4.2005 bolo vozidlo u žalovaného, bolo nepojazdné a do 27.4.2005 neprevádzkované. Po realizovanej oprave bolo odovzdané žalobcovi s technickým stavom perfektným. Napriek týmto konštatovaniam 29.11.2005 opätovne došlo k nefunkčnosti agregátu. Nepochybné je preto, že žalovaný v dňoch 25.4.2005 - 27.4.2005 nevykonal opravu agregátu kvalitne, čím po prejdení asi 4000 km zapríčinil poškodenie agregátu a turbodúchadla. Toto vyplýva aj z podaných znaleckých posudkov Ing. X. V.. Ten v záveroch okrem iného uviedol, že z technického hľadiska neúplné vykonanie prác uvedených žalovaným v protokole o odovzdaní vozidla - nevykonanie mechanického vyčistenia - je v príčinnej súvislosti s poklesom mazacieho tlaku motora a tým s poruchou agregátu a turbodúchadla. Týmto neprofesionálnym prístupom žalovaného došlo k hrubému porušeniu platnej vyhlášky č. 18/1965 Zb. v znení neskorších predpisov, ale i k porušeniu ust. § 8, 9, 10, 11 zák. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný oklamal žalobcu v tom, že takéto odstránenie závady postupom podľa dokladu z 27.4.2005 je dostatočné a taktiež porušil svoju informačnú povinnosť, keď žalovaný neupozornil žalobcu na nevyhnutnosť vykonania ďalšieho servisného úkonu vo forme mechanického vyčistenia agregátu a turbodúchadla. Neobstojí ani odvolávanie sa na porušenie postupu vodiča pri obsluhu vozidla. Podľa výpovede svedka U. W. červené svetlo označujúce tlak oleja malo len prebliknúť a potom zhasnúť. Návod na obsluhu v českom a slovenskom jazyku v tomto smere sú rozličné. Vzhľadom na český návod užívateľ vozidla nemohol pochopiť toto usmernenie ako je uvedené v slovenskom návode, tak jednoznačne, že už pri jednom bliknutí tejto signalizácie musí vozidlo odstaviť a privolať si na pomoc servis. Svedok P. pritom potvrdil, že stav oleja vo vozidle zodpovedal predpísanej norme. Vozidlo trpelo blikaním kontroliek pravidelne. Aj počas jazdy 29.11.2005 sústavne svietila signalizácia airbagu. Žalobca nikdy nemal k dispozícii od žalovaného návod na obsluhu vozidla v slovenskom jazyku. Obaja súdni znalci potvrdili, že zadretie agregátu s príslušenstvom začalo tým, že došlo k postupnému zakarbonovaniu týchto súčastí vozidla a v žiadnom prípade neuviedli zhodne, že by príčinou poškodenia pohonného ústrojenstva vozidla bol ten moment, že deštrukcia vozidla nastala ihneď po tzv. bliknutí, t.j. po dojazde do servisu žalovaného. Preto ani tento moment nemal súd aplikovať v neprospech žalobcu a určiť, že túto škodu si žalobca zaviniel výlučne sám. Žalobca je toho názoru, že žiadny odborník v tejto oblasti by sa neodvážil vysloviť to, že výlučne len nerešpektovaním signalizácie závady ihneď nastáva poškodenie motora, resp. turbodúchadla. Žalovaný pri odstránení reklamovaného poškodenia bol nečinný. Žalobcovi vrátil neopravené vozidlo až 11.5.2006. Pri vrátení neopraveného vozidla bolo potvrdené, že toto vozidlo má poškrabaný ľavý nárazník, spojler i predný ľavý elektrón kolesa. Aj za prítomnosti znalca Ing. V. bolo zistené, že vozidlo má nefunkčnú autobatériu. Vo vozidle sa nenachádza klimatizačná zmes a boli konštatované i ďalšie vady spôsobené žalovaným uvedené v jeho znaleckom posudku č. 6/06, ktorý je obsahom spisu. Žalobca je výlučným vlastníkom predmetného motorového vozidla, o čom predkladá osvedčenie o evidencii SB 573736 zo dňa 18.10.2007. Zmluva o oprave agregátu a turbodúchadla, ktorá bola uzavretá medzi účastníkmi, spadala pod občianskoprávnu ochranu

podľa § 52 ods. 1 Obč. zák.. Ak súd prvého stupňa posudzoval vec výlučne podľa príslušných ustanovení Obchodného zákona a neposudzoval ich aj z pohľadu spotrebiteľského občianskoprávneho režimu, nesprávne uplatnený nárok posúdil. Vykonané dôkazy súd vyhodnotil aj jednostranne v neprospech žalobcu. Súd porušil procesné ustanovenia aj vtedy, keď na pojednávaní 14.6.2011 odôvodňoval zamietnutie žaloby doslovnou citáciou argumentácii uvádzaných právnym zástupcom žalovaného. V písomnom rozhodnutí už svoje rozhodnutie odôvodňuje odlišne.

Z týchto dôvodov žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.691,98 eur s 8% úrokom z omeškania od 26.3.2007 do zaplatenia, zaviazal ho nahradiť trovy znaleckého dokazovania vo výške 507,93 eur i náhradu trov žalobcu za právne zastúpenie pred súdom prvého stupňa i v odvolacom konaní.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že žalobca zakupoval motorové vozidlo za účelom jeho využitia na podnikateľské účely. Nekupoval vozidlo pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti. Preto nie je možné vzťah medzi sporovými stranami považovať za vzťah, ktorý by bolo možné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskej zmluve. Žalobca v čase podania žaloby nebol ani v priamom právnom vzťahu so žalovaným, pretože nebol vlastníkom motorového vozidla. S poukazom na rozsudok NS SR č. k. 2Cdo/198/2007 zo dňa 30.9.2008 poukazuje na absenciu aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby o náhradu škody. Škoda ako majetková ujma vzniká len vlastníkovi veci. Nárok žalobcu neobstojí ani pri aplikácii ust. § 440 ods. 2 Obch. zák., ktoré je ustanovením kogentným. Vylučuje uplatnenie nároku na náhradu škody, ak sa žalobca mohol domáhať niektorého z nárokov zo zodpovednosti za vady veci. Aplikácia § 440 ods. 2 Obch. zák. platí primerane aj na práva zo zodpovednosti za vady diela v súvislosti s náhradou škody z väd diela. Voľba nárokov z väd diela prislúcha objednávateľovi. Pokiaľ zvolený nárok oznámi zhotoviteľovi vo včas zaslanom oznámení väd alebo bez zbytočného odkladu po tomto oznámení, takto uplatnený nárok nemôže objednávateľ meniť bez súhlasu zhotoviteľa. Odkazuje v tomto smere na rozsudok NS ČR 22Odo/556/2003 zo dňa 15.4.2004. Žalobcovi nemožno priznať uplatnený nárok na náhradu škody ani pre nesplnenie ďalších zákonných predpokladov na náhradu škody. Hlavnou príčinou vzniku škody bola jazda vozidlom na červenú kontrolku mazania. Druhotnou príčinou bolo používanie nevhodného motorového oleja žalobcom. Tak, ako už pred súdom prvého stupňa, odkazuje na Nález ÚS SR I. ÚS 177/08. Zdôrazňuje, že žalovaný neporušil ani prevenčnú povinnosť, pretože žalobcu písomne upozornil na potrebu vykonania opráv na motorovom vozidle. Odkazuje v tomto na rozsudok NS ČR 33Odo/932/2004 zo dňa 27.4.2006. Navrhuje preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a žalovanému priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 313,62 eur.

Odvolací súd uznesením č. k. 2Cob/93/2011 - 587 z 9.5.2012 vrátil vec súdu prvého stupňa ako predčasne predloženú, na realizáciu úkonov nevyhnutných pre prejednanie veci odvolacím súdom.

Následne súd prvého stupňa opravným uznesením č. k. 19Cb/11/2006 - 591 opravil v rozsudku výrok o náhrade trov štátu tak, že povinnosť nahradiť štátu trovy uložil žalobcovi tak, že je ich povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Prešov. Toto rozhodnutie spolu s rozsudkom doručil aj zástupkyňi štátu - predsedníčke Okresného súdu Prešov. Táto proti výroku o náhrade trov štátu podala odvolanie. Poukázala na to, že je povinná chrániť hospodárnosť nakladania s prostriedkami štátneho rozpočtu. Vo veci štát znášal aj výdavky na znalečnom podľa uznesenia zo dňa 15.4.2008 č. k. 19Cb/11/2006 - 322, o ktorých náhrade nie je rozhodnuté. Tým došlo k pochybeniu zo strany súdu, pretože podľa § 148 ods. 1 O.s.p. štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Žiada preto, aby odvolací súd rozsudok spolu s opravným uznesením v časti o náhrade trov konania zrušil a vrátil mu vec v zrušenej časti na ďalšie konanie.

Žalobca v reakcii na podané odvolanie štátom uviedol, že v nadväznosti na jeho odvolanie vo veci samej žiada, aby k náhrade trov štátu bol zaviazaný žalovaný.

Žalovaný k odvolaniu štátu uviedol, že toto rozhodnutie ponecháva na úvahu konajúceho súdu.

Odvolací súd na prejednanie podaných odvolaní nariadil podľa § 214 ods. 1 písm. a) O.s.p. pojednávania na deň 29.11.2012, 13.12.2012 a 10.1.2013.

Prvých dvoch odvolacích pojednávaní sa žalobca a ani jeho splnomocnený zástupca nezúčastnili.

Predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 29.11.2012 bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené ešte 29.10.2012. Dňa 28.11.2012 (deň pred termínom pojednávania) žalobca doručil súdu žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu pretrvávajúcej práceneschopnosti JUDr. Konštantína Vaľa (podľa pripojeného lekárskeho potvrdenia) i z dôvodu podrobenia sa odbornému vyšetreniu v dňoch 29.11.2012 - 30.11.2012 na Rádiologickom oddelení, CT pracovisko (tiež podľa pripojenej žiadanky z 8.11.2012) vo FNsP J. A. Reimana Prešov.

Predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 13.12.2012 bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 4.12.2012.

Podaním doručeným odvolaciemu súdu 7.12.2012 zástupca žalobcu žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s pojednávaním na Okresnom súde Prešov vo veciach 21Cb/216/09 so začiatkom o 10.00 hod., 8C/190/2010 so začiatkom o 11.15 hod., 6C/36/2004 so začiatkom o 13.00 hod. a 29P/105/2012 so začiatkom o 13.30 hod.

Na uvedených dvoch pojednávaniach odvolací súd prejednal vec aj v neprítomnosti žalobcu i jeho zástupcu.

Podľa § 24 O.s.p. sa účastník môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. V zmysle § 25 ods. 1 O.s.p. si ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta a jemu udelené plnomocenstvo nemožno obmedziť. Zvolený advokát je povinný účelne využívať všetky zákonom pripustené prostriedky a spôsoby poskytovania právnej pomoci účastníkovi, ktorého zastupuje (§ 25 ods. 2 O.s.p.). Zástupca, ktorému bolo udelené plnomocenstvo pre celé konanie, je oprávnený na všetky úkony, ktoré v konaní môže urobiť účastník (§ 28 ods. 2 O.s.p.).

Podľa plnomocenstva z 28.2.2011 (č. I. 502 spisu) žalobca splnomocnil na zastupovanie v konaní spoločnosť - ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA VAL'O a PARTNERS s.r.o., konajúcu (podľa výslovného textu plnej moci) konateľmi JUDr. Konštantínom Vaľom a Mgr. U. W.. Za splnomocnenca prijatie plnomocenstva parafoval konateľ spoločnosti Mgr. U. W..

Ani v jednej z uvedených žiadostí o odročenie pojednávania sa neuvádza taká prekážka, ktorá by bránila zúčastniť sa pojednávania konateľom splnomocnenej spoločnosti Mgr. U. W..

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania, posudzuje súd podľa konkrétnych okolností. Existenciu dôležitého dôvodu môže preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania tejto žiadosti. Jej dôvodnosť skúma predovšetkým z hľadiska preukázania skutočnosti, z ktorej žiadateľ vyvodzuje existenciu ním tvrdeného dôležitého dôvodu. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek jeho žiadosti na odročenie pojednávania. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 O.s.p., ktorý sa použije podľa § 211 ods. 2 O.s.p. aj pre odvolacie konanie) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu.

Ak žalobca nepreukázal prekážku, ktorá by bránila zúčastniť sa pojednávania konateľovi ním splnomocnenej spoločnosti Mgr. U. W., už táto skutočnosť odôvodňovala záver o tom, že nebola preukázaná existencia dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania. Navyiac tvrdené prekážky poukazujúce na lekárske potvrdené práceneschopnosť JUDr. Konštantína Vaľa trvajúcu od 23.8.2012 (s vyjadrenou pravdepodobnosťou samotného žalobcu o dobe jej trvania do 31.12.2012) významne spochybňuje aj to, že JUDr. Konštantín Vaľo sa zúčastnil pojednávania vo veci vedenej na tunajšom odvolacom súde sp. zn. 2Cob/31/2012 a 2Cob/32/2012 v dňoch 30.10.2012 a 15.11.2012 i to, že sám ako prekážku účasti na pojednávaní 13.12.2012 uvádza kolíziu s pojednávaniami, ktoré sa majú uskutočniť na Okresnom súde Prešov.

Ak bolo pojednávanie nariadené na deň 13.12.2012 na 9.30 hod., tento údaj o čase nariadeného pojednávania nesvedčí ani záveru, že by odvolacím súdom nariadené pojednávanie kolidovalo s časom ďalších pojednávanií, na ktoré poukazuje žiadateľ a ktoré by sa mali viesť na Okresnom súde Prešov. Judikatúra napokon už niekoľkokrát zdôraznila aj to, že sama kolízia pojednávanií nie je bez ďalšieho dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania (napr. NS SR 2Cdo/295/2008, 3Obdo/9/2007).

Z týchto dôvodov teda odvolací súd prejednal vec aj v neprítomnosti žalobcu i jeho zástupcu na pojednávaniach 29.11.2012 a 13.12.2012.

Žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa oznámil, že berie žalobu čiastočne späť, a to v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 3.536,93 eur. Aj s prihliadnutím na ďalší obsah podaného odvolania je zrejmé, že ide o späťvzatie žaloby v tej časti uplatneného nároku, ktorý v zmene žaloby doručenej súdu prvého stupňa 28.3.2007 žalobca konkretizoval tak, že ide o nárok pozostávajúci z jeho povinných platieb leasingu za čas od 29.11.2005 do 26.7.2006, kedy auto po oprave prevzal. Ak by nebol plnil leasingové splátky po 12.831,70 Sk mesačne, bol by stratil nárok na užívanie vozidla i nárok na jeho odkúpenie. Celkom tento nárok vyčíslil vtedy na sumu 106.553,60 Sk, čo v prepočte na euro predstavuje 3.536,93 eur. V zmene žaloby doručenej súdu prvého stupňa dňa 28.3.2007 žalobca žiadal priznať aj úroky z omeškania z jednotlivých mesačných splátok. Na odvolacom pojednávaní dňa 10.1.2013 žalobca svoj prednes o čiastočnom späťvzataní žaloby doplnil aj tým, že späťvzatie žaloby sa týka aj úrokov z omeškania, ktoré k istine 3.536,93 eur boli uplatnené.

Žalovaný s týmto čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil.

Podľa § 208 O.s.p., ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

V zmysle tohto ustanovenia odvolací súd rešpektoval dispozičný úkon žalobcu týkajúci sa časti podanej žaloby a po súhlasnom vyjadrení žalovaného k tomuto čiastočnému späťvzatiu žaloby zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v tej časti, ktorou sa uplatňovala istina 3.536,93 eur i úroky z omeškania k nej tak, ako boli uplatnené v zmene žaloby z 28.3.2007, a v tej časti konanie zastavil. Späťvzatie žaloby v tejto časti malo za následok, že konajúci súd, v danom prípade ani odvolací súd, nemal dôvod sa vecnou stránkou tejto časti podanej žaloby zaoberať. Žalobca dal jednoznačne súdu najavo, že o tejto časti podanej žaloby nemá záujem, aby súd o nej meritórne konal a rozhodol.

Vo zvyšnej odvolaní napadnutej časti odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok i konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 202 ods. 1, 3 O.s.p.. Zodpovedajúco ust. § 213 ods. 3 O.s.p. odvolací súd zopakoval dokazovanie realizáciou ďalej v dôvodoch tohto rozhodnutia uvedených dôkazov týkajúcich sa uplatneného nároku na náhradu škody vzniknutej poškodením motorového vozidla, ku ktorému došlo u žalovaného v súvislosti s prevzatím vozidla na realizáciu opravy. Po uvedených úkonoch dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody sú spôsobilé privodiť iba čiastočnú zmenu rozsudku súdu prvého stupňa.

Jednou z podstatných odvolacích námietok odvolateľa v podanom odvolaní je to, že sa domáha posúdenia veci podľa noriem tzv. spotrebiteľského práva. Aj zo zopakovaného dokazovania odvolacím súdom vyplynulo, že v právnych úkonoch, ktoré založili vzťah žalobcu k leasingovej spoločnosti (Zmluva o finančnom leasingu z 30.5.2002 - č.l. 10 spisu), či v ďalších listinách o kontakte žalobcu so žalovaným (faktúry, listiny o uplatnených nárokoch zo zodpovednosti za vady), je žalobca vo väčšine týchto úkonov označovaný s prípojkou „advokát“ a s uvedením údajov „IČO“. S označením „advokát“ sa žalobca uvádza aj v podanej žalobe, v plnomocenstve zo dňa 9.1.2006 udelenom JUDr. Treščákovi (č.l. 9 spisu aj s uvedením IČO). Pri aplikácii ust. § 52 ods. 4 Obč. zák. a § 2 ods. 1 písm. a) zák. č. 634/1992 Z.z. v znení, ktoré bolo účinné v roku 2005 a v roku 2006, keď došlo k skutočnostiam, od ktorých žalobca odvádza uplatňované nároky, nemožno uzavrieť, že by žalobca vtedy nekonal v rámci predmetu svojej „obchodnej či inej podnikateľskej činnosti“. Podnikateľom podľa § 2 ods. 2 písm. c) Obch. zák. je totiž aj osoba, ktorá podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitného predpisu, medzi ktoré patrí aj výkon advokácie. Žalobca, ak sa takto označoval v kontaktoch súvisiacich s leasingom predmetného

motorového vozidla, nepochybne toto auto využíval predovšetkým pre výkon advokácie. Za takéhoto stavu nie je dôvodnou odvolacia námietka žalobcu žiadajúca posúdenie spotrebiteľského charakteru vzťahu, ktorý je predmetom tohto konania. Napokon žalobca pre takéto posúdenie veci pred súdom prvého stupňa neprodukoval relevantné skutočnosti a dôkazy. Nevyvrátil závery vyplývajúce z vyššie uvedených listinných dôkazov, ktoré sú obsahom spisu. Niet preto dôvodu pre to, aby sa na nároky uplatnené žalobcom v tomto konaní mal teda vzťahovať spotrebiteľský režim.

Jedným z nárokov, ktorý žalobca proti žalovanému v konaní uplatnil (a je predmetom konania aj po čiastočnom späťvzati žaloby), je aj nárok na náhradu škody vzniknutej žalobcovi tým, že znášal náklady na opravu poškodenia laku v ľavej oblasti predného nárazníka a laku pravého predného blatníka, ku ktorému podľa žalobcu došlo v čase, keď auto bolo v dispozícii žalovaného (od 29.11.2005 do 11.5.2006).

Tomuto nároku sa súd prvého stupňa osobitne v dôvodoch svojho rozhodnutia nevenuje. Preto je rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto časti aj nepreskúmateľné. Odvolací súd mal na zreteli, že obsahom spisu sú aj dôkazy, ktoré sú potrebné pre vecné rozhodnutie o tejto časti podanej žaloby. Dal preto účastníkom na odvolacích pojednávaniach priestor na vyjadrenie ku skutkovým okolnostiam týkajúcim sa tejto časti podanej žaloby. Zopakoval tak dôkazy prečítaním zákazkového listu z 29.11.2005 (č.l. 16 spisu), toho istého zákazkového listu už s údajom o prevzatí vozidla dňa 11.5.2006 (č.l. 77 spisu), listinného dôkazu - posudku Ing. V. č. 6/2006 (najmä jeho str. č. 7 s fotodokumentáciou) faktúry č. 193 zo dňa 23.5.2006 (č.l. 147 spisu) i výsluchom svedka Q. P. a dospel k záveru o možnosti vecného rozhodnutia aj o tejto časti podanej žaloby.

Žalobca odovzdal žalovanému motorové vozidlo dňa 29.11.2005. V zákazkovom liste z tohto dňa vyhotovenom a parafovanom oboma zmluvnými stranami nie sú uvedené poškodenia laku, ktoré sú zaznamenané vo fotodokumentácii tvoriacej súčasť posudku Ing. V. alebo v rukou dopísanom údaji na zázname z 11.5.2006. Zákazkový list zo dňa 29.11.2005 vypracovaný žalovaným v popise stavu prijímaného vozidla nemá údaj o takejto zavade na stave motorového vozidla. Aj svedok Q. P. (pracovník žalovaného) vo svojej výpovedi pred odvolacím súdom uviedol, že pri preberaní vozidla dňa 29.11.2005 sa venovala pozornosť prioritne deštrukcii motora a že sa preto ďalšej ohliadke (ďalším veciam) vozidla nevenovala patričná pozornosť. V spise tak niet dôkazu o tom, že s týmto poškodením laku bolo auto u žalovaného dňa 29.11.2005 prijímané. Za takéhoto stavu nemožno pri aplikácii § 153 ods. 1 O.s.p. dospieť k inému záveru, než že obsah vykonaných dôkazov v konaní svedčí, že k takémuto poškodeniu laku došlo v čase, keď auto bolo v dispozícii u žalovaného.

Z faktúry č. 193 (č.l. 147 spisu) vyplývajú aj náklady na lakovanie blatníka predného, lakovanie nárazníka predného, náklady na DUPONT CENTARI, tužidlo DUPONT, riedidlo DUPONT CENTARI, lak DUPONT CHROMA, tužidlo, plnič epoxidový, papier brusný, papier brusný na blok, papier maskovací, tmel jemný i náklady na miešanie farebného odtieňa vo výške 5.574,50 Sk, ktoré preukázateľne znášal žalobca.

Za vec prevzatú od objednávateľa pri vykonávaní diela za účelom jej opravy zodpovedá zhotoviteľ ako skladovateľ (§ 540 ods. 2 Obch. zák.). Zhotoviteľ je v zásade pri aplikácii uvedeného ustanovenia v spojení s ust. § 533 ods. 1 Obch. zák. zodpovedný za škodu, ktorá vznikla na prevzatej veci v období od prevzatia veci až do jej vydania objednávateľovi. Zodpovednosť zhotoviteľa predstavuje prísnu zodpovednosť. Zhotoviteľ je zásadne povinný vydať objednávateľovi vec v takom stave, v akom ju prevzal za účelom realizácie opravy. V konaní neboli produkované skutočnosti, ktoré by bolo možné posúdiť ako skutočností spočívajúce v tom, že zhotoviteľ nemohol odvrátiť túto škodu pri vynaložení odbornej starostlivosti. Argumentácia vyplývajúca aj z výpovede svedka P., či samotného žalovaného o tom, že k takýmto škodám u žalovaného nedochádza, je v tomto smere pre takúto možnosť zbavenia sa zodpovednosti, akú má na mysli ust. § 533 ods. 1 Obch. zák., nepostačujúcou.

Z týchto dôvodov odvolací súd pri aplikácii ust. § 220 O.s.p. zmenil čiastočne rozsudok súdu prvého stupňa, a to v tej časti, ktorou sa uplatňoval uvedený nárok na náhradu škody vo výške 185,04 eur tak, že tejto časti žaloby vyhovel. Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania uplatňovaný a špecifikovaný v podanom odvolaní, keď požadoval z tohto nároku 8 % úrok z omeškania ročne od 26.3.2007. Žalobca odvolací návrh takto formuloval aj vo vzťahu k tomuto nároku, že uplatňoval úrok z omeškania od 26.3.2007. Pri viazanosti jeho návrhom (§ 153 ods. 2 O.s.p.) a pri aplikácii ust. § 369 ods. 1, § 365 Obch. zák. v znení účinnom ku dňu omeškania, nebol dôvod, aby v rozsahu 8 % ročne nebol uplatňovaný nárok žalobcovi

priznaný. Žalobca vyzval žalovaného na túto náhradu škody a potom tento nárok aj uplatnil podanou žalobou - jej zmenou doručenou súdu prvého stupňa 28.3.2007.

Odvolačný súd preto odvolanie žalobcu v tejto časti vyhodnotil ako dôvodné a v tejto časti vyhovel podanému odvolaniu.

Skutkové závery súdu prvého stupňa týkajúce sa zostatku podanej žaloby majú oporu vo vykonaných dôkazoch. Súd prvého stupňa zodpovedajúco ust. § 153 ods. 1 O.s.p. z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil správny skutkový záver, ak skonštatoval, že žalovaný so žalobcom uzavrel dňa 25.4.2005 zmluvu o oprave vozidla a podľa tejto zmluvy žalovaný pre žalobcu realizoval opravu dohodnutým spôsobom. Žalovaný realizoval opravu v zmysle tejto dohody a žalobca upozornenie na potrebu realizácie ďalších opráv neakceptoval. Žalobca následne jazdil s motorovým vozidlom a pri jazde dňa 29.11.2005 jazdil aj za stavu, keď kontrolka motorového oleja svietila na červeno. Odvolateľove námietky o tzv. prebliknutí nezodpovedajú jeho pôvodným vyjadreniam v konaní, či v jeho liste adresovanom ŠKODA AUTO Slovensko, v ktorom výslovne uviedol svietenie kontrolky. Aj záznam z 29.11.2005 (vyhovený u žalovaného) uvádza, že kontrolka svieti. Rešpektujúc závery znaleckého posudku podaného ústavom, toto bola bezprostredná príčina poškodenia motora i potreby jeho následnej rozsiahlej opravy. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, ak by žalobca nariadil bezprostredne po zasvietení kontrolky s vozidlom zastaviť a odtiahnuť toto vozidlo do servisu, bol by vytvoril stav, keď by sa bol mohol znalec zaoberať príčinnou súvislosťou medzi porušením povinností žalovaného pri oprave vykonanej dňa 27.4.2005 so vznikom škody. Keďže tak žalobca neurobil, zmaril tak možnosť pre to, aby sa táto príčinná súvislosť, ako podstatná podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody, zistila. Žalobca nepochybne opiera tento uplatnený nárok o tvrdenú vadu plnenia poskytnutého žalovaným pri realizácii zákazky v dňoch 25.4. až 27.4.2005. Nespochybnuje tvrdenie žalovaného, že po diagnostike dňa 25.4.2005 si vybral zo žalovaným ponúkaných riešení odstránenie vtedajšej závady len spôsobom prepláchnutia motora prípravkom MOTOR CLEAN. Do protokolu o odovzdaní automobilu po oprave z 25.4.2005 (č.l. 24 spisu) je zaznamenané aj upozornenie zákazníka na potrebu ďalších opráv, ktoré musia byť vykonané s tým, že sa nedoporučuje prevádzkovať vozidlo, pretože hrozí možnosť poškodenia motora. Takéto upozornenie je treba kvalifikovať ako splnenie preventívnej povinnosti v zmysle ust. § 415 Obč. zák., ktoré je úpravou generálnej preventívnej povinnosti vzťahujúcej sa aj na obchodné vzťahy. Ak žalobca bol žalovaným uzrozumený, že vozidlo vykazuje závadu, ktorú je potrebné odstrániť aj ďalšími spôsobmi, ako to navrhol a žalobca si sám zvolil len jeden z týchto spôsobov odstránenia závady a na ďalšie ponúkané spôsoby nereflektoval, je to predovšetkým žalobca (ktorý má tiež povinnosť podľa § 415 Obč. zák. ako disponujúci s vozidlom urobiť všetko pre odvrátenie hroziacej škody, najmä ak mal tak možnosť urobiť prijatím ponuky žalovaného k realizácii opráv), ktorý za vzniknuté poškodenie zodpovedá.

Rozsah a spôsob opravy motorového vozidla v čase od 25.4.2005 do 27.4.2005 bol realizovaný podľa uzavretej dohody. Takéto úkony žalovaný aj realizoval. Niet preto v realizovanom dokazovaní opory preto, aby dohodnuté plnenie nebol žalovaný realizoval „plnohodnotne“. Za v posudku ÚSI ŽU zistené poškodenie motora za takéhoto stavu nemôže zodpovedať žalovaný.

So závermi súdu prvého stupňa týkajúcimi sa o zodpovednosti za škodu, najmä z pohľadu nepreukázania Kauzálneho nexu, sa odvolací súd stotožňuje a na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Už tieto skutočnosti odôvodňujú záver o správnom zamietnutí tejto časti žaloby.

Pozornosti odvolacieho súdu však neušli aj ďalšie skutočnosti, ktoré sa zdajú byť relevantnými pre rozhodnutie o podanej žalobe. Žalobca pôvodne uplatnil žalobou doručenou súdu prvého stupňa 30.1.2006 požiadavku, aby žalovaný mu bezplatne odstránil vadu na motorovom vozidle. Odhliadnuc od toho, že zo spisu vyplýva aj to, že napriek požiadavke na bezplatnú opravu zložil žalovanému aj zálohu na opravu vo výške 60.000,- Sk, je relevantným pre rozhodnutie predmetnej veci aj to, že ako s pôvodne uplatneným (zvoleným) nárokom na bezplatné odstránenie väd bolo ďalej naložené. Žalobca uvádza, že požiadavka na bezplatné odstránenie väd tovaru po tom, čo žalovaný takéto bezplatné odstránenie väd odmietol realizovať, bola zmenená na to, že odstúpil od zmluvy. V tejto súvislosti odvolací súd dal žalobcovi aj priestor, aby sa vyjadril k možnému použitiu ust. § 564, § 436 ods. 2 (zmena zvoleného nároku len so súhlasom zhotoviteľa), § 440 ods. 2 Obch. zák. V nadväznosti na voľbu nárokov zo zodpovednosti za vady tak, ako ich zrealizoval žalobca, potom sa zdajú byť relevantnými aj výhrady

žalovaného spočívajúce na tom, ak odkazuje na ust. § 440 ods. 2 Obch. zák. zdôrazňujúce, že ak uspokojenie, ktoré možno dosiahnuť uplatnením niektorého z nárokov z väd tovaru podľa § 436 až 437 Obch. zák., nemožno dosiahnuť uplatnením nároku z iného právneho dôvodu.

Za takéhoto stavu je odvolací súd toho názoru, že je potrebné rozhodnutie súdu prvého stupňa vo vyššej zamietavej časti vo veci podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Treba dodať, že judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na uvedené dôvody, ktoré sú postačujúce pre rozhodnutie a podanom odvolaní nemal dôvod sa podrobne venovať ďalším skutočnostiam uvedeným v odvolaní (rozsiahlom čo do počtu strán i v ňom použitých citátov z právnych noriem i skutkových tvrdení žalobcu).

Súd prvého stupňa už v uznesení odvolacieho súdu sp. zn. 2Cob/93/2011 zo dňa 9.5.2012 mal dané na vedomie, že štát znášal okrem výdavku na trovy vo výške 307,65 eur aj výdavky podľa uznesenia súdu prvého stupňa z 9.12.2008 č.k. 19Cb/11/2006 - 383 vo výške 43.672,- Sk, t.j. 1.449,64 eur. Napriek tomuto upozorneniu ani v opravnom uznesení, ktoré súd prvého stupňa vydával po vrátení veci odvolacím súdom, nie je tento nedostatok odstránený. Za takéhoto stavu je dôvodnou námietka zástupcu štátu, ak poukazuje na to, že štátu nebola priznaná náhrada všetkých nákladov, ktoré štát v konaní znášal.

Pri čiastočnej zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa vo veci samej nastala situácia, ktorú upravuje ust. § 224 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa. Súd prvého stupňa však vo svojom rozhodnutí zvolil možnosť rozhodnutia o prisúdení náhrady trov konania žalovanému v 100 % výške (§ 151 ods. 7 O.s.p.). Dôvody napadnutého rozhodnutia sa v ničom nedotýkajú špecifikácie jednotlivých úkonov právnej služby, či iných výdavkov, ktoré žalovanému v súvislosti s týmto konaním vznikli. Prípadným rozhodnutím o výške náhrady trov konania bez toho, aby sa tejto problematike aspoň čiastočne venovalo na súde prvého stupňa by došlo k porušeniu dvojinstančnosti civilného súdneho konania a tým aj k odňatiu možnosti prieskumu prijatých skutkových a právnych záverov aj pri rozhodovaní o trovách účastníkov. Navyše je odvolací súd toho názoru, že ak sa zrušuje výrok o náhrade trov štátu a je dôvodným očakávať aj ďalšie prípadné výdavky, ktoré v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov štátu vzniknú je žiaduce, aby bol zrušený aj súvisiaci výrok o náhrade trov konania medzi účastníkmi a aby vec v takomto prípade bola vrátená za tým účelom súdu prvého stupňa (§ 221 ods. 1 písm. f), h) ods. 2 O.s.p.). Tak ako je už uvedené vyššie, pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa nebol priestor pre to, aby sa rozhodlo o potvrdení rozhodnutia súdu prvého stupňa vo výroku o prisúdení trov konania vyjadreného percentom. Odvolací súd mohol rozhodnúť len podľa § 224 ods. 2 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.